

Poemas de Teresa Fraga Couto (II)

Teresa Fraga

Escribir poemas foi un dos recursos empregados por Teresa Fraga para aliviar a dor producida polo pasamento do seu marido, Pepe. El, ademais de ser a diana da maioría dos seus versos, é o motivo de inspiración: a súa mirada, a súa fala, o seu agarimo, o seu arrecendo... Os poemas, cheos de recordos indelebres que rebordan afecto e amor, están feitos principalmente para conforto íntimo e persoal.

Aí, se cadra, está o maior mérito de Teresa de Pepe, que así asina os poemas. Buscar e atopar unha arma contra o desánimo do infortunio e escribir rompendo os prexuízos que moitas veces atan as persoas que presupoñen non ter a formación axeitada nin a sensibilidade precisa para escribir. Teresa demostra que a poesía lévase dentro, que se trata dun sentimento e, como tal gurgulla con múltiples sons e diversos ritmos e maniféstase con forza e altura diferentes. Pero é a súa e válelle. Os demais temos a oportunidade de recoñecer a súa plausible decisión e decatamos de que escribir poemas ou calquera outro tipo de texto pode converterse nunha actividade liberadora e gratificante.

Estou a falar contigo

Son as catro da mañán
e xa está a amañecer
para o domingo de pascua de 2004.

Non son capaz de durmir
e estou a falar contigo,
coma calquera outra noite
desde que non estás comigo.

Que parva son meu amor!
Ti comigo estás sempre,
de noite, de día e a calquera hora.

Sei que me estás a axudar,
ás veces apago a luz
e empezo a soñar desperta,
penso que estás ó meu lado
e noto o teu olor
que tiñas todas as noites
despois de te afeitar.

Ti non estás ó meu lado...
pero o olor si que está,
que quedou na túa roupa.
Ese olor mentres eu viva
sempre o vou a ter,
buscareino onde sexa
que o haxa a vender.

Xa son as seis da mañán.
Vou a ver se durmo un pouco
que me fixo moi ben
falar contigo, meu amor.

A luz dos teus ollos

Ando en busca de consuelo
para o me corazón ferido
e para gardar o teu recordo
que o tempo non borrou

Sempre serás o meu amor
e nunca te esquecerei
e teño a esperanza
que sempre estarás ó meu lado

Ese vacío que deixa
un amor cando se vai
é como un pozo sen fondo
que nunca se chega a encher.

Na miña vida
ti fuches e serás
o refuxio de todas as miñas penas
e a loucura de amor de verdade.

Eras como un raio de lúa
estando eu nun monte perdida,
Así era a luz dos teus ollos
que ilumina a miña vida

Onde queira que esteas
estarás sempre ó meu lado
e eu quero recordar
para sempre o noso pasado.

Recordo cando me dicías:
Eu estou unido a ti
Como se fose unha edra
E non poden separarnos
por moito que o quixesen.

Din que se acaba o amor

O amor nunca se acaba.
Se é o amor que eu sinto,
ese amor nunca se apaga.

O amor é coma a herba
que está sempre ben regada.
Córtana e volve medrar
anque a volvan cortar.

O amor, se é de verdade,
Nin coa morte se acaba,
porque quedan os recordos
que non se borran con nada.

Nin con rir nin con chorar
nin con falar ou estar calado,
o amor nunca se acaba.

Que mal se debe pasar
cando non hai amor!
O amor pode con todo
coa pena, coa ausencia, cos rencores,
e tamén coas maldades.

Que non lle chamen amor
ó que non é amor nin é nada.
O amor para min é
alegría, pena, dolor, estar alegre....
Pero sempre, quererse.

Se non hai amor non hai nada.
O amor nunca se acaba,
que non lle chamen amor
ó que non é amor nin é nada.

Mirando para o río

Estaba nun balneario
e saíu a pasear
para distraer a cabeza
que non deixa de pensar.

De pensar no seu amor,
que ó seu lado non está
a desfrutar daquela auga
que a ela lle fixo ben.

Pero a pena non lla quita,
é moi mala de curar.
E foi para a beira do río
para ver a auga pasar.

E a ver nadar os peixes
que nadan contra corrente.
E nadan todos xuntos
como se tivesen medo.

Que cando senten ruído
todos se van esconder
como se esconden as penas
daquela pobre muller.

Que tiña a mirada ausente
e estaba tan distraída
que nin sequera se deu conta
que xa cruzara unha ponte.

Cando as estrelas da tarde
danlle a despedida ó sol,
parou un pouco na beira
coa mirada fixa na auga...
Escoitou unha voz amiga:
Ti que fas aquí parada!
Estou mirando pro río.
Antes corría a auga para o norte
E agora corre para o sur.

Non se dera conta
que xa andara bastante
e o río xa dera a volta
arredor dunha illa pequena,
como tamén deu volta a súa vida
desde que o seu amor non está con ela.

